

Uppt. av Carl Johan Carlsson

Anmärkingar:

efter Präbomsharen
Carl Pettersson

i Ö. Thorsås
Kumoburgs län

(14.5)

85. I Hjem vid Präbomshaf utenför Västerås fanns en stor sjöarna, som gjorde stor skada och som alla var rädda för. En soldat, som hette Sveder, drog sig an många opp honom, vilket han också gjorde. Han och två andra Karlar hade fullt opp att göra för att ta beslut på honom. En Karl hade en dröga-kvack till vapen, och de andra hade stakar och svärd. Men väck sig bleve med Sveder, efter som denne manat opp honom. När han var itejärligen, hängde man honom på en stång, och två man lade honom, men han var så lång, att huvudet och stjärten släpade på marken.

Uppt. av C. S. Carlsson

efter Frånhammar
Carl Pettersson

i Ö. Thorsd
Kunob. Län

Anmärkingar:

från Söderby. Skutning

86. Man ska gå tre gånger avigt
kring huset och så hufva, för att inte
vatten, som ska vara ett slags ölla, ska
driva (naga) på bannens Län. Eller också
kan man kopa vattenljus och krossa
sönder och ge in. Vattnen brukar ofta
naga färd i kättarna.

Uppt. av Carl Gustaf Lachner

Anmärkingar:

efter Fräkomakaren
Carl Pettersson

i J. Thorsås,
Kronobergs län

87. På ett ställe blev kullen mar-nicken
var under natt. Så gav man honom rådet
att han skulle biida en tjej med ögon
uppåt över färgen. På morgonen hängde
gästgämnaren där i hjälsken. Det var
han, som varit mara.

Uppt. av Carl Gustaf Skerfve

Anmärkningar:

efter Fräskomakaren
Carl Pettersson

i Ö. Thorsås

Kronobergs län

88. Det berättas att den Orck skulle
målades i Småby kyrketakt, ramlade
målaren ut tre gången, ända till han
saw fackeln vä omkring sig i luften.

89. Om en kyrka nämnet ^{i Småland}, som hade koppar-
tak, berättas det att danskarna hade
lovat att föra kyrkan med silvertak,
om de fingo ta koppartaket, för så
stor guldhalt fanns det i det.

90. I Gårdby ^{såthen} fanns en gammal skepp, som hette Johannes och han kunde manna fram vad vill han vilka. En gång på en kalas slog han vad om, att han skulle skjuta en räv innan morgon. Han gick ut en tag och läste sina maningar och kom sin in igen. När en stund gått, lågnack han en bössa, gick ut, och där stod räven, som han klände. Men sjöls ramlade han också ikull, för det inte var hans egen bössa, han sköt med. Men den räven hade varit förfärligt långt norrut, då han blev manad.

91. En vår, då det var mycket fågelspel i skogen var det stödt möjligt för jagarna att skjuta något. Men Johannes kom dit, och han sköt en väldig hop fågel. Ända till dess kom en liten gulbe till honom och bad honom höra upp med att skjuta mellan tid var. Annars kunde det gå galeit riktigt. Det gjorde också Johannes.

92. Det var en pojke, som ville lära sig att
mana fram vilt och ha god jaktlycka, och
Johannes lovade att lära honom, om han bara
gjorde allt, som han sade. Pojken, som inte
var konfirmerad än, skulle vid sin första
utvandring ta oelaten och gömma den.
Han gjorde så, och en kvätt skulle Johannes
lära pojken, hur han skulle få jaktlycka.
Oelaten satte han upp på kyrkoplåsen, och
sen så han till pojken att skjuta på den.
Pojken siktade, men stuck med det samma:
"Det är Träburen!" - "Skjut pojke!" befälde
Johannes. Men pojken kunde inte utan
kretade kroppen och sprang sin väg.

94. Det fanns i en sjö en ö, som var alldeles full av ormar. Så kom det till trakten en karl, som lovade öns ägare, att han skulle haist göra av med dem. Förkunnadt fände han opp en stor eld mitt på ön, och gjöto köp han opp i en ek, som stoel budvid. Då elden började blassa, runno alla ormar på hela ön dit, och allihop köpo in i elden och brunno opp. Men sist kom den stora lindarmen, och han klättrade opp i ekens och ro ner karken, som samlade rätt i bält, där han brann opp.

Småland
Konga
O. Thorsås

uppt. C. J. Carlsson
skr. av C. Pettersson
O. Thorsås

Gator

95. det står en sten
 på vägen
 Han har fötter
 men inga ben.
 Där är brud
 men inget bröllop.
 Där är barn
 men inget fädd.
 Där är lek
 men inget dött.

En kyrka.

96. Sluggas kroligt,
 spingas på soall,
 vägs i fårhåll,
 sälas i stall.
 När det kommer i jubelens trua,
 så skriker det.

Fialen.

Orator

37. En passiankare,
 åtta fat i baken,
 en styv stängande,
 två slags stängande
 mellan två ludna bukter,
 fyra visar åt skyn,
 och två åt ryggen.

Två par alar,
 som gå och ädra.

38. Svarte Pelle kom till mig en vatten,
 han velt, men jag nekade,
 han stack, men jag tskade.

Lappan.

Uppt. av Carl Gärthens Larkson

Anmärkingar:

efter hustrun Maria Pettersson

f. 1867. Her sauser
efter sin mor.

i T. Thorsd,

Kronborgs län

99! Känigen, som ritta i spinner, säger
om måndagen (sorgset och långvarigt):

Y da' är det måndag!

(För varje dag
är glada och
lyliga)

Nu är det tisdag!

Nu är det onsdag!

Nu är det torsdag!

Nu är det freda, freda, freda!

Ynglingen (äntligen) löda, ynglingen
löda, så ja' fan som him
nå min spänad (spänad)
å fan smalt (plätt) te ut
jäm (väppeljäm).